

עלי לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

'תגזול' עתים לתורה
מתוך כל הטירדות והמניעות!

יום ד' י"א טבת ת"ד

...רק חזק ואמץ, וחטוף ואכול חטוף ואכול נהמא דאורייתא בכל יום ויום בכל הטרדות וההרפתקאות העוברים עליך כי היא חייך לנצח, וזה היום שאתה עומד בו לא יהיה לך עוד לנצח. ומאד מאד גדול צערי יותר מהכל מה שכתבת שר' א"ב נרו יאיר מתרשל בלימודו, אהה ה', על זה ידוע כל הדוויים, כי כמה וכמה אנו מדברים וצועקים על זה שאין מנוס מכל הייסורים וההרפתקאות כי אם להשי"ת ולהתורה ולהתפילה והתחינה ובקשה וכו', ואיך הנפכת לי ידך נפשי. כבר הזהירונו רבותינו ז"ל (אבות ב) "אל תאמר לכשאפנה אשנה", כלך מדרך זה חביבי וידידי, כי אני בטוח בהשם יתברך שבוודאי יתקן לך השם יתברך בכל ענייני הדחקות והתלאות שלך, וירחיב ידך ותמכור סחורתך בטוב בעזרת השם יתברך, והכל יתהפך לטובה.

אבל הימים שאבדת בלא תורה שיכולת לחטוף מתוך הייסורים דייקא, זה אבידה שאינה חוזרת, ובפרט מה תעשה בימים הבאים. כי גם את תבלה ימך בעשירות, אי אפשר שלא יעבור על האדם בלבולים וטרדות רבות והרפתקאות בלי שיעור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכמבואר בפסוקים רבים, כי אדם לעמל יולד וכו', ומי שמבטל מחמת זה מדברי תורה ותפילה הוא אובד את ימיו לגמרי חס ושלום. **כי אודבה, כל מה שעובר על האדם - הכל לקרוא אותו לקרבו אל התורה, כי היקיר שעשויני יתברך הוא כשלומדים תורה צבר לאדם מתוך בלבולים וחוקות, כי זה עיקר מעלת האדם על המלאכים, שיש לו מניעות ובלבולים כאלה, והוא מקרב עצמו להשי"ת ולהתורה מתוך ייסורים ומניעות והשתטחות והתפשטות הסט"א** כזה שהם משתטחים בכל פעם כמו נהרות ותהומות משש, כמו שכתוב "תהום אל תהום קורא".

הט אונן ושמע דברי הנאמרים באמת, ולקיים בכל עת ה' עוזי ומעוזי ומנוסי' וכמו שכתוב "ומנוס ביום צר לי", ותחטוף בכל יום מה שותכל תורה ותפילה ולקיים "קבעת עתים לתורה" כמו שפירש אדמו"ר ז"ל לגזול עתים לתורה מתוך כל הטרדות שבועלם, כי אין יום שלא תוכל לחטוף ממנו טוב - מעט או הרבה. כי לית יום דלית ביה טוב. ובטח בה' כי

לא יעזוב אותך ויהפוך הכל לטובה. נתן מברסלב.

שיעורים קבועים

יום	תאריך לחודש	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות ח"ג	הדף היומי במאמרי
שבת	ל	יד:	רז:	קנג
א	א	טו:	ריח:	קנד
ב	ב	טז:	ריט:	קנה
ג	ג	טז:	רכ:	קנו
ד	ד	טז:	רכא:	קנז
ה	ה	יז:	רכב:	קנח
ו	ו	יז:	רכג:	קנט

על הפרשה

אם תסכים ימתיקו אותך

האדם נברא כדי לחבר שמים וארץ ולרומם את הבריאה, המחלוקת עוזרת למי שאינו מעוניין לעבוד על עצמו.

רצויה ולעורר מחלוקת ומריבות. וזה מה שבחר קרח לעשות. המחלוקת והמריבות מתגלעות תמיד בעקבות חוסר נכונות לעסוק בתיקון העולם ולחתור אל התכלית. מחלוקת עוזרת מאוד למי שמעוניין להסיח דעת מתפקידו בעולם, והמריבות הן כיסוי מושלם לעצלות. האדם נברא כדי לעשות שלום בין השמים והארץ, לחבר את הארציות למעלה וזו מלאכה שדורשת מאמץ ובעיקר הרבה הכנעה, המחלוקת מנתקת ומי שמנותק אינו סובל את ייסורי הכיסופים, אין לו רצונות ואין עבור מה להתאמץ כי אין מה לרומם ולהעלות.

אם לא תעלה, תרד

הפגם הזה מבוטא בתוך תשובתם הקנטרנית של דתן ואבירם למשה המבקשם לבוא אליו. 'לא נעלה' הם עונים בעזות מצח ורש"י מדייק פיהם הכשילים, כי אין להם אלא ירידה! השמים והארץ, כותב רבי נתן, הם בחינת ימין ושמאל כמו שכתוב 'אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים' וכל עבודת האדם בארץ הזאת היא להגביה הארץ וכל אשר בה למעלה למעלה.

הדרך היחידה להתרומם מתוך קטנות, עוברת דרך ביטול והכנעה והסכמה להתמודד עם מה שניתן לנו משמים.

דתן ואבירם כמו כל עדת קרח אינם מעוניינים להגביה ולרומם ולכן הם מתמסרים למחלוקת שמבקשת לנתק את הימין מהשמאל, את הלוי מהכהן. עונשם הוא מידה כנגד מידה, הארץ שהם סירבו להגביה פוצה את פיה ובולעת אותם: אינכם מעוניינים לעלות, לא נותרה לכם אלא ברירה אחת - לרדת מטה מטה.

כל הטעויות הללו מופיעות בדרך לארץ ישראל כי הן קשורות למהותה של הארץ הקדושה. הטועים הם אנשים גדולים או אנשים שמבקשים גדולה. עדת קרח טועה בגדולתו של משה רבינו כפי שהמרגלים טועים בחשיבותה של ארץ ישראל. הפסוק מסיים את לקחי פרשת קרח ועונשיה במילים 'ולא יהיה קרח וקעדתו', זוהי צוואה לדורות. בכל דור ואצל כל אדם עלולה להתעורר פרשת קרח. החיים שלנו מלאים מאבקים בין שמים וארץ, נפש וגוף וימין ושמאל, אין אדם שאין לו התמודדויות וניסיונות, תמיד יש את הפיתוי להתמסר לתלונות ולהתמרמר במקום להתחבר.

אדם מרבה להתלונן על המקום הרחוני שלו, על מה שעובר עליו ועל יצריו הרעים, הוא בעצם מתקנא בציור דמיוני שהוא מצייר לעצמו, בגדולה שכביכול נחסכה ממנו. לטענתו אילו היה מקבל את מקומו של משהו אחר, אילו היה עולה לגדולה ולא נאלץ להתקוטט על יצר רע מעיק כל כך היה טוב ויפה. אלו טענות קרח שכל חטאו היה שביקש לעצמו כהונה. אתה לוי כי זה תפקידך, אתה מתמודד כי לכן נוצרת, מה שעובר עליך שייך בדיק לך ואם תסכים שימתיקו אותך יהיה לך מתוק יותר.

פרשיות השבוע האחרונות מספרות על נפילות קשות שנגרמות דווקא בעטיים של אנשים גדולים, בשבוע שעבר היו אלה המרגלים, עשרה מנשיאי שבטי ישראל, שמנעו את כניסת ישראל לארץ וגרמו למגפה ובכייה לדורות, השבוע זה קורח ועדתו. יש קשר בין הפרשיות.

רבות נדרש על מחלוקתו של קרח, ואחרי כל הפירושים התמונה קשה ומעוררת להתבוננות. המחלוקת מסתיימת בשורה של אסונות ועונשים, מאתיים וחמישים איש מקטירי הקטורת נשרפים באש היוצאת מאת ה', האדמה פוצה פיה ובולעת את קרח ועדתו, והעם המתלוננים מביאים על עצמם מגיפה נוספת. התוצאות האיזומות הללו קשורות במחלה שמקנת בתוך כל טענותיו של קרח ותלונות העם, מחלת הניתוק.

מחלת הניתוק

קרח מעורר מחלוקת על משה רבינו. המילים 'ויקח קרח' מתורגמות על ידי אונקלוס ו'אתפליג קרח', תכלית המחלוקת להיחלק ולהתנתק. קרח מבני שבט לוי שנוטה מטבעו לצד שמאל ולדינים, בצד הנגדי נמצאים הכהנים שבחינתם חסד, ומשה רבינו כהן היה. תיקונו של צד שמאל תלוי בצד ימין ושלמותו של ימין כרוכה בשמאל, ולזה קוראים אחדות. הלויים יגיעו לתיקונם על ידי שיתלחו אל הכהנים ויסייעו להם, והלויים הזה כרוך בהתבטלות.

הטענות של קרח ברורות, הוא מתקנא בשררה של משה רבינו ובהתרוממות של אהרן הכהן, גם קרח רוצה כהונה. הטענות הללו באות מתוך המרירות והכעס של צד שמאל, וכולם תמהים: קרח שפיקח היה היכן ואיך טעה. הטעות הקשה של עדת קרח נבעה מאי הבנת אחד הכללים היסודיים ביותר ברוחניות - הדרך היחידה להוציא דבר נמוך משפלותו והאופן היחיד המאפשר לחלץ את צד שמאל מהדינים והכעסים שלו היא על ידי התכללות, לכלול תחתון בעליון ושמאל בימין. אי אפשר להתכלל בלי להתבטל! קרח לא היה מוכן להתבטל. מי שאינו מעוניין להתבטל מתנתק.

הטעות הזו היתה גם מנת חלקם של המרגלים מוצאי דיבת הארץ, הם סירבו לרדת אל סגנון החיים הגשמי שארץ ישראל כופה על יושביה, לא רצו לרדת לפי שהתעצלו להתאמץ ולעלות. הסירוב להיכנס לארץ הוא בעצם סירוב להתמסר לתכלית האדם בעולמו. האדם היהודי נברא בתווך, בין השמים והארץ כשהוא עצמו מורכב מקודש וחול, תכליתו היא לאחד בין ההפכים, לרומם את הארץ אל השמים. אבל הוא יכול להשתמש עם הניגודים הללו בצורה לא

אחי היקר!

דע לך שהלילות הם אחד מהמתנות הגדולות של האדם שהוא יכול להתקרב על ידם להש"ת ולברך את דרכו בחייו ולפשוט את כל ספיקותיו ובלבוליו.

ואף שהלילה הוא בעצם זמן של התגברות הקליפות, והבלבולים, אשר לכן גם הלילה הוא זמן של חושך מחמת שיותר קשה להשיג אז את ה'.

אך מאידך הש"ת נתן לנו את הלילה והחושך דווקא בשביל שאנו נבנה בעצמנו את אור היום, על ידי שבשעות לילה נתעורר לחפש את אור ה' המאיר ביום. ומי שמנצל את הלילה לחפש ולסוסף לאור היום ואינו מתיימש מאור היום, הוא זוכה לאור יום אמיתי ופנימי.

כי זהו כלל בבריאת העולם, שלפני כל אור בהכרח שיהיה לילה, כמו שכתוב 'יהי ערב והי בוקר', וכמו שלפני הגאולה מוכרח להיות גלות, ואין אלו שני מצבים נפרדים, גלות וגאולה, אלא הם אחד, שכפי שמתעוררים בזמן הגלות לחפש את ה', כך זוכים באמת לאור הגאולה, כי החושך של הגלות הוא בעצמו בונה את הגאולה, אם יודעים לנצל את הגלות כראוי, וכך הוא באמת כל לילה ויום, שבכל יום הש"ת מחדש בטובו מעשה בראשית, ואף שנדמה שכל יום הוא אותו השמש שהאירה אתמול, אך באמת בכל יום הש"ת מתגלה באופן אחר בעולם, והכל תלוי כמה התחזק האדם לחפש אותו בזמן הלילה והחושך.

ומשום כך אחד מן העקרims של רביז"ל הוא לשמור את הלילות, להשכים קום בחצות או לכל הפחות לפנות בוקר, להתבודד ולומר תיקון חצות, לקונן על גלות עצמו, לומר תהילים ולעסוק בתורה, כל אחד כפי יכלתו, כי רק כך בונה האדם את אור היום של עצמו, שיהיה יום של התגלות הבורא וקרבה אליו.

גם משה רבינו אמר לקרות, 'בוקר וידוע ה' את אשר לו', כי נתן לו את הזמן של הלילה לברר אצל עצמו את האמת, אולי ישוב בתשובה, ואילו היה קורח יושב לעצמו בלילה ושומר את זמנו והולך ומתבודד, חזק לה' שייכון אותו אל האמת, אזי היה זוכה שבבוקר יתברר אצלו האמת, אך הוא הלך וישב כל אותו הלילה במשתה מרעים, כמובא במדרש, וכך בבוקר נעשה עמו העונש הגדול הזה שהארץ פתחה את פיה.

ואתו הבחינה יש גם בכל גלות וחושך פרטי של האדם, שאז האדם נבהל בראותו החושך שנפל

עליו, אבל באמת כל חושך הוא סימן לאור יום שיבוא לאחריו, אלא שהש"ת רוצה שהאדם יבנה את אור הגאולה הפרטית שלו בזמן החושך.

ורביז"ל מספר לנו במעשה הראשונה בסיפורי מעשיות 'מעשה מאביבת בת מלך', לאחר שהמלך נעשה ברוגז על בתו, 'בלילה הלכה לחדרה ובבוקר לא ידעו היכן היא', כי לאחר שנעשה המלך ברוגז היה לה להשאיר ולא ללכת לחדרה, אך כיון שראתה את הלילה, פרשה מאביבה המלך והלכה לחדרה, וכיון שלא שמרה הלילה, לכן גם כאשר כבר הגיע זמן הבוקר, זמן הגאולה הפרטית שלה, שאולי היה נמתק ברוגז של אביה המלך, היא כבר לא היתה שם, ולא ידעו היכן היא, וכל זאת מחמת שלא לקחה את הלילה כאמצעי להתרומם על ידו - זמן של חיפוש

שבחוץ לארץ, בבחי' שפע ארץ ישראל. ועיין זוהר (תרומה קנז ע"ב) 'ובגין כך, אע"ג דישאל לבר מארעא קדישא, עם כל דא מחיילא וזכותא דארעא, אשתכח מזונא וסיפוקא לכל עלמא, ועל דא כתיב וברכת את ה' אלוקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך, דהא בגינה מזוני וסיפוקא אשתכח בעלמא' עיי"ש. ע"כ דבריו הקדושים הקילורין לעיניים.

ואכלת ושבעת וברכת

והנה על הכתוב "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוקיך" פירשו צדיקים באופן זה: 'ואכלת' - שתאכל אכילתך. 'ושבעת' - וממה תשבע? מן 'וברכת את ה' אלוקיך' - שעיקר שביעתך תהא מן הברכות שתברך את ה' אלוקיך, דהיינו הברכה לפני האכילה והברכות שלאחר האכילה.

ולפי זה מה נמלצו הדברים בהכתוב "ואכלתם אכול ושבוע, והללתם את שם ה' אלוקיכם", כי לפי דברי רבינו הק' הפסוק הזה סובב על מיעוט ושבירת תאוות אכילה, שאכילת האדם צריכה להיות בלי תאוה, ו'שבוע' שהשביעה תהא מן 'והללתם את ה' אלוקיכם', היינו מהברכות וההלול שתברכו את ה'. כי באמת דייקא על ידי זה בא לאדם הארת פנים, כמו שכתוב 'ישא ה' פניו אליך', וכפי שביאר רבינו שזאת ע"י שמדקדקים על כזית וכביצה.

וכן פירוש הכתוב שאומרים בהלל "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם", שכוונת הכתוב 'הארץ נתן לבני אדם' היינו להעלות הארציות, שיעשו מהארץ שמים. ורבינו הק' בעצמו ביאר כעין זה בתורה פג תניינא את הכתוב "לה' הארץ ומלואה" שכך פירושו - כשהארץ מקושרת לה', אזי הוא במילואו ובשלימות, שזה הוא עבודת ה'אדם' כפי שלמדנו בתורה זו.

ועי"ז זוכה להמשך הכתוב "אשר עשה עמכם להפליא ולא יבושו עמי לעולם", שתוכלו לעשות נפלאות ומופתים בשמים ובארץ, בבחינת 'ברוכים אתם לה' עושה שמים וארץ" עד שהוא שותף למעשה בראשית, וממילא בוודאי האדם הזה יכול לעשות מופתים שהם שינוי הטבע מכח אכילתו בקדושה.

יהי רצון שנזכה לקיים הדברים כפשוטם וככתבם עד שנזכה לקדושת ארץ ישראל בשלימות לראות בטוב ה' בארץ החיים כמבואר בפנים התורה.

בינו מקשה (לקר"מ מז) שהרי התורה היא תורת אמת, ואף שהמרגלים הוציאו דבר שקר מפיהם אך איך נכתב שקר שלהם בתורת אמת: ארץ אכלת וישיבה היא (במדבר יג לב).

ומבאר שהשפע של ארץ ישראל שונה מהשפע של שאר הארצות שהיא יונקת ואוכלת בחי' המכונה יושב, ע"ש הפסוק וישב יעקב, שהוא שפע ממדת תפארת - כלליות הגוונים, בחינת עשירות, וממנה נשפע השפע לכל העולם, ואם פוגמים בה ח"ו, נעשה בחינת עניות, והוא נצרך לבריות, ועי"ז בא לבושה שאז פניו משתנים לכמה גוונים, עיי"ש.

והנה, כל מי שלומד תורה זו תמה: הרי במציאות אנו רואים שדווקא תושבי ארץ ישראל זקוקים לבריות, וצריכים להביא להם שפע מחוץ לארץ, והרי זה היפך המבואר כאן שכל השפע לכל העולם מגיע מארץ ישראל?

ובאמת שמעתי בזה שיחה נאה מהרה"ק רבי שלומ'קה מזוועהיל זצ"ל לבאר העניין, על פי מאמר חז"ל "ארץ ישראל שותה תחילה, וממנה שותים שאר ארצות העולם". וביאר זאת משל למה הדבר ומה, לספר של נטילת ידיים שמונח בקערה (הספל מרמז לארץ ישראל והקערה לחוץ לארץ). והנה בדרך כלל ממלאים הספל, ואם הוא מתמלא עד הסוף, הוא נשפך החוצה לתוך הקערה, וזה הסדר הרגיל, שהשפע מתמלא בארץ ישראל, וכשמתמלא על גדותיו הוא נמשך גם לחוץ לארץ. אך אם ישנו חיסרון בהספל, והוא מחורר, אזי תיכף בקבלת המים - נשפך הכל ממנו לתוך הקערה, ואינו נשאר בהספל. כך הדבר בסגולת ארץ ישראל, שכיום במצב הגלות אזי היא חסרה, ועל כן השפע ששותה תחילה נשפך תיכף ממנה לחוץ לארץ, והבן.

ועל דרך זה ביאר הרב מטשערין בספר פרפראות לחכמה על תורה זו, שמציין בזה הלשון: "ומזה תבין דבר נעלם, שמחמת שארץ ישראל עכשיו בגלות, על כן דייקא אנשי ארץ ישראל רובם ככולם צריכים לבריות. ואפשר שהוא במכוון גדול לטובה מאת הש"ת, כי עי"ז זה שרוב פרנסת יושבי ארץ ישראל עכשיו הוא מחוץ לארץ - עי"ז נתקדש גם השפע של ישראל

ובקשה.

והוא חידוש נפלא ביותר, אשר אדם צריך להבין זאת, כי בלילה הקליפות משתוללות בעולם, ואז האדם מחפש לבלות זמנו לריק, בטיוילים ופספוטרי הבל וריק, ואינו שם אל ליבו שהוא זמן יקר כל כך שיכול לבוא על ידו לכל הגאולות שלו, וכל בירורי הספיקות שלו, אם רק ישב ויספר לה' על מה שעובר עליו, ויתחנן מלפניו שינחהו בדרך אמת וישרה, ויבקש ממנו שיקרב אותו אליו.

'בוקר וידוע ה' את אשר לו'

חזק ואמץ

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג'ר' שמעון אנשיין שליט"א
מו"צ דיבהכנ"ס נחלת חן

דיני צידוף בצק ומאפה לשיעור חלה (ה)

כשהם מונחים בכלים או שקיות נפרדות בתוך כלי אחד

א. בצקים או מאפים שאין בכל אחד מהם 'שיעור חלה' שמונחים כל אחד בכלי בפני עצמו, והניחום יחדיו בתוך כלי אחד גדול - נחלקו הפוסקים אם מצטרפים לשיעור חלה:

יא שאין מצטרפים כלל באופן כזה (כן משמע מתורת הארץ ד צח. חלת לחם ד ה. מקור חיים תנו ביאורים ב. וכן מצדד בקובץ מבית לוי חלה עמוד שנו-ס. הגרש"א בשמירת שבת כהלכתה מב הערה לט. מחזה אליהו קיא. ובדעת קדושים שכה, מסתפק).

וי"א שאם הכלים נוגעים זה בזה והם פתוחים, הרי הם מצטרפים וחייבים בהפרשת חלה (משנ"ב תנו ז ושעה"צ יד, להבנת: הגרש"א. שבט הלוי. לקט העומר, ו ד הערה יד. וכן פסק בדרך אמונה בכורים סט"ז ביה"ל ואין).

אבל אם אין הכלים נוגעים זה בזה או אינם פתוחים, אינם מצטרפים (כ"מ מהנ"ל. אכן בערוך השולחן תנו ד, לא התנה שיהיו פתוחים. ובשלמת חיים תקפ-ג, לא התנה שיגעו. וצ"ע).

ולמעשה: כדי להתחייב בוודאות, יש לפתוח את כל הכלים ולקרבם שיעור זה בזה, ואז להניח מאפה אחד על פי הכלים באופן שתהיה נגיעה בין המאפים מכלי זה לכלי השני (קמ"ב שם ו. דרך אמונה שם). ואם לא הניחו מאפה על הכלים - אין לאכול בלי הפרשת חלה, אבל יש להפריש בלי ברכה (כיון שלדעת כמה רבואת נתחייב בוודאי, ומאידך יש לחוש לפוטרים והוי ספק ברכה). ואם גם לא פתחו את הכלים וכל שכך לא נגעו זה בזה - אפשר להקל שלא נתחייבו בחלה.

ב. במה דברים אמורים במונחים בכלים נפרדים או תבניות או קופסאות נפרדות, אבל במונחים בשקיות - הדין כך:

(א) אם הם רק לשם עטיפה בעלמא, כמו: מאכלים שמינחים במקפוא ומונחים בשקיות כדי שלא יקבלו רטיבות או ריח, או שלא ילכלך את מקומו, או לשמור על הטריות [מצוי בניילון העוטף את המצות], וכל שכך בעטופים בניילון או נייר נצמד - הרי הם מצטרפים אם נוגעים זה בזה אף כשהם סגורים בעטיפתם.

(ב) אבל אם מונחים בשקיות ממש [ניילון או נייר] כשהמטרה שיהיו בנפרד - דינם כאמור מקודם במונחים בכלים נפרדים (ראה: ששי"כ שם ובהליכות שלמה פסח ז בד"ה כח. דרך אמונה שם מהגרשי"א. משפטי ארץ ב סוף הערה 14).

ג. כלי שמחולק במדפים או תאים, שמונה בכל אחד מהם בצק או מאפה שאין בו שיעור חלה - נחלקו הפוסקים אם מצטרפים לחיוב הפרשת חלה: י"א שאינו מצרף (חלת לחם שם. תורת הארץ שם. וכ"מ במקו"ח שם. ובדע"ק, מסתפק). וי"א שאם דפנות הכלי גבוהים או רחבים יותר מהמחיצות המפסיקות, נחשב ככלי המצרף. אמנם גם בזה, אם המחיצות גבוהות עשרה טפחים, הרי זה נחשב כל אחד ככלי בפני עצמו ואינו מצרף (דעת תורה י"ד נו לה).

ולמעשה יש להחמיר שמצטרפים, ולהפריש חלה בלי ברכה. ומאידך אם נצטרף אחר כך כהוגן, יש להפריש שוב בלי ברכה (וכמ"ש במשפ"א ב יז מהגרשי"א, כיון שאין הכרעה בדבר וכנראה מדברי: הדע"ק, ישועות חכמה לה. א. פתחא זוטא שכה, ו, לקט העומר שם, דר"א שם בביה"ל אין).

בני הנעורים

יום זה לישראל אורה ושמחה שבת מנוחה

כי כשיזכיר לעצמו את פנימיות הדברים המתבארים שם, התקונים הנפלאים שנעשים למעלה ביום הקדוש הזה, הרי זה מביא שמחה גדולה.

אלא שאין כנסים מחשבות של כסילות, הבאים כלכל אותו, על ידי שוננס לשבת קודש והוא מתוח - "אנגעצויגן" דווקא מחמת שרועה להרגיש דביקות ולהשיג קצת ממה שלמד מתוך הספרים הקדושים בגדולת מעלת השבת.

ולכן הזהיר אותנו רבינו"ל על שמחה פשוטה ביותר, להנהיג את השולחן שבת בשמחה וחירות גדולה, ללא עצבים וללא קפידות על יושבי השולחן שלא עושים כרצונו, ובוודאי שלא קפידות על עצמו שאין הולך לו כרצונו. ואף שבדודאי מתגברים נסיונות להלחם באדם שלא יהיה בחירות המח דווקא בשולחן השבת, אך אם ידע ויזכור זאת, הרי ידע להזהר מהם.

וההתחלה היא כפשוטו ממש, וכלשון רבינו"ל: "להתענג על ה' ולהרבות בכל מיני תענוג הן אכילה ושתיה, הן מלבושים כפי מה שיכול - להתחזק וזמירות בשמחה, ולהנהיג השולחן כל יום השבת בשמחה גדולה", (ליקו"מ שם - שיחות הר"ן שם).

ואפילו אם אדם מרגיש כבידות ואין לו כח וכו', הרי שיש לו להתחזק בזה בהנהגה חיצונית לגמרי, להנהיג השולחן בשמחה, לעשות עצמו כאילו הוא שמח, לשבת בחירות הדעת, עם חיוך על הפנים, והארזת פנים ליושבי השולחן, וכמו שרבינו"ל אמר: 'הלא גם הבעל הבית פשוט הוא שמח בשבת בדגים והזופיעע (חליפת השבת) שלו'.

אך העיקר לזכור שהוא עובד כעת את ה', זה הרצון של ה' - להתענג עליו, וכך יוכל במשך הזמן להזכיר לעצמו מחשבות פנימיות יותר, שיינסו אליו עם אמת נקיה פשוטה ותמימה, יראה זכה ללא כסילות. ונכון שישנם אנשים שכאלו שמחים, וכל זאת נשארם בהנהגה הגשמית שלהם גם בשבת קודש, אך זאת מחמת שאינם מחפשים רוחניות, אבל אם אדם רוצה דביקות ויראה בה', הרי שבהכרח להתחיל בהנהגה החיצונית של חירות השמחה.

וידוע משלו של הבעש"ט הק' (על התורה פרשת כי תשא) על הבן מלך שאבינו גרשו לכפר, ולימים הגיע מכתב מאביו שיתכונן כי הוא עתיד להחזירו בקרוב, שמח מאוד הבן מלך רוצה לרקוד, אך לא רצה שיחשבוהו למשוגע על כך קרא לחביריו הכפריים, והשקה אותם ביינ, והתחילו לרקוד יחדיו, אלא שהם רקדו מחמת היין והוא היה יכול לרקוד מחמת השמחה שקרוב אל המלך.

כך גם הנשמה נמצאת בתוך גוף כפרי, שאינו יכול להבין שמחה מהחורה אל המלך, לכן בשבת קודש כאשר מגיע המכתב מהמלך שהוא עתיד להחזירו, אז יש להנהג שמחה פשוטה באופן שגם הגוף יבין, ומתוך כך תוכל הנשמה לשמוח בהמשך, בשמחה רוחנית. כי אם לא ישמח את הכפריים, אזי הם יפריעו לכן מלך לרקוד ויכניסו בו כסילות ובלבולים.

כפי שלמדתי בספרים ששבת קודש הוא יום גדול בו אפשר לחיות יותר מקרוב את השי"ת, אך איך למעשה צריך להיות האווירה בשבת, האם הכוונה להיות מתוח כל הזמן עם פנים רציניות של יראת ה'?

רבינו"ל שאל פעם את ר' נתן ז"ל: 'האם אתה שמח בשבת?' והשיב לו ר' נתן ז"ל, 'שלפעמים מתעורר עליו יראה בשבת, והשיב לו רבינו"ל: 'לא כך צריך להיות, כי העיקר הוא השמחה' (שיחות הר"ן קנ"ה). ואז גילה רבינו"ל תורה נפלאה (ליקו"מ י"ז תנינא) מענין שצריך להזהר בשבת להיות שמח וטוב לב. ודווקא מתוך השמחה מתעורר היראה להיות בשלמות.

לולא השמחה וחירות המח, אזי ייתכן מאוד שהיראת שמיים מעורבת יחד עם כסילות, כי כשהמח מושבע וטרוד, אפילו אם הוא טרוד במחשבות של עבודת ה', אזי מתערב ביראה הרבה מחשבות חיצוניות ולא מכוונות אל היראה הפשוטה והתמימה, שהשי"ת נמצא ועומד בסמוך אליו. כי מחשבה של 'יראה' אמורה להביא חיות נפלאה לאדם, והסיבה שהיראה אצלנו כל כך מסובכת ומסובבת, עד שפעמים היא נראית מפחידה, הוא בגלל שהיראה מעורבת עם כסילות, ללא דעת והבנה פשוטה באמיתות הענין שהשי"ת שכל כך אוהב אותנו, נמצא ממש בסמוך אלנו.

ועל כך רבינו"ל הזהיר אותנו להיות בשמחה וחירות המח בשבת קודש, שעל ידי זה היראה נעשית בשלמות, עם דעת נקיה. וידוע מאמרו של רבינו"ל שאמר שהעולם אומר שצריך להיות 'פרום און פריילאך', כלומר בתחילה צריך יראה ואחר כך שמחה, אבל אני אומר 'פריילאך און פרום', כלומר קודם שמחה ואחר כך יראה.

כי הדרך להתחיל להיות רציני ולא לשכוח את היראה, הוא רק על ידי שאדם מעורר עצמו לשמחה, ומביא את המח לידי חירות, ואחר שהוא שמח יהיה יכול להתחיל לחשוב מיראה, ואזי בקל יצליח להכניס יראה, כאשר הוא בנוי על בסיס של שמחה.

מה הכוונה להיות בשמחה בשבת קודש?

יש שמחה עמוקה שאדם מתבונן בגודל מעלת השבת, וכמו שרבינו"ל בעצמו אמר שראוי ונכון ללמוד בספר הקדוש ראשית חכמה, בתחילת שער הקדושה פרק ב', שם מבואר הרבה ענינים מקדושת ומעלת השבת. ורבינו"ל הדגיש שראוי לשים לב היטב על כל דבר שנאמר שם, כי כל ענין שנאמר שם הוא דבר בפני עצמו. ואם רבינו"ל נתן עצה זו, הרי שמי שדבריו הקדושים יקריים בעיניו, בוודאי יזדרז לעשות זאת, ללמוד בכל יום ישישי או שבת, איזה סעיף מהראשית חכמה ולשים לב לנאמר שם, ולהשתדל להתבונן ולחשוב מזה במשך יום השבת, והוא נותן התחדשות מחודשת בכל שבת.

מה שחיפשתן ורציתן עכשיו בהשג יד.
גילויין לבנות הנעורים (בכל גיל...)
פסיעות חדשות של אור בדרך רבינו הקדוש
פשוטו להרגיש בכילון הנכון

ניתן להשיג בנקודות ההפצה בארץ פרטים: 077-2609993 שלוחה 1-7

לא יאומן! טיסת קיץ במחירי חורף!
מחירי טיסה במחירי חורף
מחירי טיסה במחירי חורף
מחירי טיסה במחירי חורף

הר"ר **נחום אביגדור כהן** הר"ר - יזשלים
לרגל שמחת הולדת הבן
בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה

הר"ר **יהודה אלעזר פרישמאן** הר"ר
לס אנג'לס
לעילוי נשמת אביו
רבי ראובן ב"ר יהודה ז"ל
נלב"ע ער"ח סיון תשע"ו
ת.נ.צ.ב.ה.

יפוצו מעיינותך חוצה
השבוע הצלחנו בעז'ה ובזכותכם להגיע נצרת

בשבוע הבא אנו מעוניינים להגיע גם ל**ישוב הר יונה**
אולי אתה תביא אותנו לשם?
0548418146

הר"ר **שמאל פיש** הר"ר
ביתר
לרגל שמחת הולדת הבת
בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה